

Den Sjunde:
Det gångr sig två flickor åt rosendelund, Att
pläcka de blommar så röda. :: Den ena hon
var wäl så däjelig och grann, Den andra så
sorgelig bedröfwad. ::
2. Den rika hon sad' till den fattiga alltså:
Hwarför är du så sorgelig bedröfwad? :: Har
du mistat far, eller har du mistat mor, Eller
har du din ofkuld förlorat? ::
3. Intet har jag mist far, intet har jag mist
mor, Men Gud han beware min ära. :: Ja
detta hafwe wi för vår lilla ungerswen, Som
wi båda ha hållit så låra. ::
4. Ja ungerswen han ständar icke långt der-
ifrån, Han hörde wäl hwad flickorna de talte. ::
Han suckade till Gud upp i höga himmelen:
Säg, säg mig nu hwilken jag skall taga. ::
5. Ungerswen han fort öfwer busken då sprang,
Och fattade den fattige wid handen. :: Ja du
skall blifwa min och jag skall blifwa din, Gud
låter oss så lefwa tillsammans. ::
6. Ungerswen! och ungerswen hwad tager du
dig till? Som tager så den fattiga wid han-
den? :: Och intet tager mig som rikedomar har,
Och låter den fattiga så fara. ::
7. Rikedom det är ju ett lån utaf Gud,
Men fattigdom det är en belöning. :: Den som
riker är han kan en gång fattig bli, Den fat-
tige kan en gång riket blifwa. ::
8. Trädet det växer så högt upp i skön,
Det måste till jorden nederfalla. :: Den som
blir föraktad utaf sin lilla wän, Se'n blifwer
han föraktad utaf alla. ::

Den Sjunde:
Det gångr sig två flickor åt rosendelund, Att
pläcka de blommar så röda. :: Den ena hon
var wäl så däjelig och grann, Den andra så
sorgelig bedröfwad. ::
2. Den rika hon sad' till den fattiga alltså:
Hwarför är du så sorgelig bedröfwad? :: Har
du mistat far, eller har du mistat mor, Eller
har du din ofkuld förlorat? ::
3. Intet har jag mist far, intet har jag mist
mor, Men Gud han beware min ära. :: Ja
detta hafwe wi för vår lilla ungerswen, Som
wi båda ha hållit så låra. ::
4. Ja ungerswen han ständar icke långt der-
ifrån, Han hörde wäl hwad flickorna de talte. ::
Han suckade till Gud upp i höga himmelen:
Säg, säg mig nu hwilken jag skall taga. ::
5. Ungerswen han fort öfwer busken då sprang,
Och fattade den fattige wid handen. :: Ja du
skall blifwa min och jag skall blifwa din, Gud
låter oss så lefwa tillsammans. ::
6. Ungerswen! och ungerswen hwad tager du
dig till? Som tager så den fattiga wid han-
den? :: Och intet tager mig som rikedomar har,
Och låter den fattiga så fara. ::
7. Rikedom det är ju ett lån utaf Gud,
Men fattigdom det är en belöning. :: Den som
riker är han kan en gång fattig bli, Den fat-
tige kan en gång riket blifwa. ::
8. Trädet det växer så högt upp i skön,
Det måste till jorden nederfalla. :: Den som
blir föraktad utaf sin lilla wän, Se'n blifwer
han föraktad utaf alla. ::

Den Sjunde:
Det gångr sig två flickor åt rosendelund, Att
pläcka de blommar så röda. :: Den ena hon
var wäl så däjelig och grann, Den andra så
sorgelig bedröfwad. ::
2. Den rika hon sad' till den fattiga alltså:
Hwarför är du så sorgelig bedröfwad? :: Har
du mistat far, eller har du mistat mor, Eller
har du din ofkuld förlorat? ::
3. Intet har jag mist far, intet har jag mist
mor, Men Gud han beware min ära. :: Ja
detta hafwe wi för vår lilla ungerswen, Som
wi båda ha hållit så låra. ::
4. Ja ungerswen han ständar icke långt der-
ifrån, Han hörde wäl hwad flickorna de talte. ::
Han suckade till Gud upp i höga himmelen:
Säg, säg mig nu hwilken jag skall taga. ::
5. Ungerswen han fort öfwer busken då sprang,
Och fattade den fattige wid handen. :: Ja du
skall blifwa min och jag skall blifwa din, Gud
låter oss så lefwa tillsammans. ::
6. Ungerswen! och ungerswen hwad tager du
dig till? Som tager så den fattiga wid han-
den? :: Och intet tager mig som rikedomar har,
Och låter den fattiga så fara. ::
7. Rikedom det är ju ett lån utaf Gud,
Men fattigdom det är en belöning. :: Den som
riker är han kan en gång fattig bli, Den fat-
tige kan en gång riket blifwa. ::
8. Trädet det växer så högt upp i skön,
Det måste till jorden nederfalla. :: Den som
blir föraktad utaf sin lilla wän, Se'n blifwer
han föraktad utaf alla. ::

GS 720

Den Sjunde:

Det gångr sig två flickor åt rosendelund, Att
pläcka de blommar så röda. :: Den ena hon
var wäl så däjelig och grann, Den andra så
sorgelig bedröfwad. ::
2. Den rika hon sad' till den fattiga alltså:
Hwarför är du så sorgelig bedröfwad? :: Har
du mistat far, eller har du mistat mor, Eller
har du din ofkuld förlorat? ::
3. Intet har jag mist far, intet har jag mist
mor, Men Gud han beware min ära. :: Ja
detta hafwe wi för vår lilla ungerswen, Som
wi båda ha hållit så låra. ::
4. Ja ungerswen han ständar icke långt der-
ifrån, Han hörde wäl hwad flickorna de talte. ::
Han suckade till Gud upp i höga himmelen:
Säg, säg mig nu hwilken jag skall taga. ::
5. Ungerswen han fort öfwer busken då sprang,
Och fattade den fattige wid handen. :: Ja du
skall blifwa min och jag skall blifwa din, Gud
låter oss så lefwa tillsammans. ::
6. Ungerswen! och ungerswen hwad tager du
dig till? Som tager så den fattiga wid han-
den? :: Och intet tager mig som rikedomar har,
Och låter den fattiga så fara. ::
7. Rikedom det är ju ett lån utaf Gud,
Men fattigdom det är en belöning. :: Den som
riker är han kan en gång fattig bli, Den fat-
tige kan en gång riket blifwa. ::
8. Trädet det växer så högt upp i skön,
Det måste till jorden nederfalla. :: Den som
blir föraktad utaf sin lilla wän, Se'n blifwer
han föraktad utaf alla. ::

Sju alldeles nya

W i s o r.

Den Första:

Spelmanen.

Wästa lifwet under solen Är att wandra ic.

Den Andra:

Förlofningen.

Glicka lilla, will du älska mig? ic.

Den Tredje:

Glickan till sin Allfare.

Hwarför skulle du mig swika, ic.

Den Sjunde:

Aldrig nänsin jag förglömmer ic.

Den Femte:

Ensam i flugrika dalen, Tätt wid en ic.

Den Sjette:

Långtan från Staden.

Jag längtar hä'n från stadens qwalm ic.

Den Sjunde:

Det gångr sig två flickor åt rosendelund, ic.

Jönköping,

tryckt hos J. A. Wikstr., 1852.

[illegible]

Den Seite:

